

uskmata meelt wähehawalt näggi löppewad ja ta arro sai, kui eksitaw ja feggane ta mõistus tännini omma rahwa ärrapeastija Messia pärrast olnud? Agga immetellemine, rööm ja tänno meel tullid wõitlemise ning wallo järrel, kui ta aega möda pühha Waino armo läbbi ni kaugele sai, et ta röömsa süddamega ja Jummalat lites wois ütelda: „Minna ollen Tedda leidnud, Tedda, kellest Moses on kirjutanud kässoaramatusse, ja kellest prohwetid on kirjotanud, Jesust Naatsaretist.“

Ta lugges temma ellokäiki — ellokäiki sest armast wallo-mehhest, ta kulis need jummalikud sõnad, mis temma pühhas uletest ollid läbbitänud, sest Temma könne olli wäggen ja põlnud legi enne Tedda ialgi nenda räkinud. Tüttarlapse südda sai Temma kibbedat kannatamist luggedes ärrajullatud. Ta andis ennese arwamist Jesuse pühha sõnna juhhatamise alla. Ta uskus lapseliko süddamega Temma armastuse ning hallastuse immetähhed. Ta meel olli haige nende peale, kes Tedda ni hirmsal kombel illekohtoga taggakiusastid, teotastid ning pinastid, — Tedda, kes tassane ja süddamest allandlik olli. Halleda, oskawõtliko süddamega kõndis ta waimus Temma wimist teed Ta järrel, wiimse õhto sömaaja toast Ketsemane aeda ja kohto koddadesse ja sealt Kolgatale. Ta näggi Temma suurt hingeahhastust ja kuidas Tedda ärraanti ja ärrasallati; näggi Tedda risti sambas rippudes surmaga wõitlewad, ta tundis, et Temma suur armastus Tedda olli ajanud,

ennast täiels lunnastamise hinnaks andma omma rahwa eest; ta näggi Temma löpmata hallastust, mis Temmal risti podud rööwli wasto olli; ta kulis Temma heldet sõnna: „oh Jerusalema tütreid ärge nutke mind nutke isseennast ja omma lapsi!“

Ta südda jullas ärra, ta filmad jäid wehallitaks ja pissarad langesid Piibli lehtede peale.

Selle järrel, kui ewangelium hakkas löppema, tõusis noor Judi tüttar waimus warra üles teiste naestega ja läks hana jure. Ta näggi kirowi ärraweretud ja Issand ei olnud mitte haudas. Ta kulis nago kärneri healt ütlewad: miks sa nuttad, kedda sa otsid? Sa ni kui Maria, hüdis ta ligutud ue sündimise wäest ja täis iggatsemiist: Rabbuni! Öppetaja! öppetaja!

Siis läks ta jüingrite selsis Emmause ja panni holega tähhele nende kuhhe leinaja sõbra kõnnet. Üks wöeras mees tulli liggi ja temma teadis, et se Jesus olli, ehk küll jüingrite filmad weel petud said, et nemmad Issaudat mitte ei tunnud. Ta kulis kõnnelemist, kuidas Jüingrid Jesusest tunnistastid, kui mehhest, kes wäggen teggudest ja sõnnast kuidas Tedda olla huffamoistetud ja risti lödud, Tedda, kellest nemmad lootnud, et Ta saaks ärrapeastima, agga ta kuidas könne laiale läinud, et Ta ellada ja olla surnuist illestõusnud. Siis langes ta Raheli süddame peale Öppetaja wailne sõitlemine: oh teie rummalad ja süddamest pikkaldased, et ei wõtta uskuda, mis prohwetid on kirjutanud. Eks Kristus sedda kõil